

იესო ქრისტეს გამოცხადება — მეორე ნომერი

აღთქმის სახელები

Jeff Pippenger

2023-08-10

მე მრავალი რამ შევიტანე წინა სტატიებში იმ მცდელობით, რომ თავიდანვე დამედგინა ზოგიერთი ძირითადი საყრდენი წერტილი. ახლა შევეცდები, უფრო მეტად ვიყო კონცენტრირებული უშუალოდ მოცემულ საგანზე. გმადლობთ თქვენი მოთმინებისთვის.

თავიდანვე ღმერთი ცდილობდა გაეზარდა ჩვენი გაგება იმისა, ვინ არის იგი და რა არის იგი. ამ საქმეში მან გამოიყენა რამდენიმე საშუალება, რათა ადამიანებს გაეგოთ ის, რაც მის შესახებ გამოცხადდა, და ერთ-ერთი ასეთი საშუალებაა მისი მიერ „სახელების“ გამოყენება — როგორც წმინდა წერილში ღმერთისთვის მიკუთვნებული მრავალი სახელი, ასევე მისი რჩეული წარმომადგენლებისთვის მინიჭებული სახელები. იგი ირჩევს როგორც ბოროტების, ისე სიკეთის წარმომადგენლებს.

მან ასევე გამოიყენა თავისი რჩეული აღთქმის ხალხის დისპენსაციური ცვლილებები, რათა ისტორიის განმავლობაში თანდათანობით განედოდა თავისი ხასიათის შემეცნება. ამიტომ, აღთქმის დისპენსაციური ცვლილებების ისტორიები, მრავალგვარი სახით, ასევე მეტყველებენ მისი ხასიათისა და ბუნების ჭეშმარიტების განდიდებაზე.

თუ გამოცხადების პირველ თავს მივუდგებით როგორც შესავალს და გასაღებს მომდევნო თავებისთვის, პირველ თავში აღმოვაჩენთ გარკვეულ ჭეშმარიტებებს, რომლებიც გავლენას ახდენენ მთელი წიგნის დანარჩენ ნაწილზე. ერთ-ერთი ასეთი ჭეშმარიტება დაკავშირებულია იმასთან, თუ ვინ არის იესო ქრისტე, და არა მხოლოდ იმასთან, რომ იგი არის ალფა და ომეგა. თუ ჭეშმარიტება წარმოდგენილია გამოცხადების პირველ თავში, იგი უეჭველად არის გამომცდელი აწმყო ჭეშმარიტება უკანასკნელი თაობისთვის, ხოლო უკანასკნელი თაობა არის პეტრეს მიერ დასახელებული „რჩეული მოდგმა“.

ქრისტეს ხასიათის ერთ-ერთი თვისება, რომელსაც ვიკვლევდით, არის ის, რომ ქრისტე დასასრულიდან დასაწყისს ამოიცნობს. დრო, როდესაც ქრისტემ მრავალთან ერთ კვირად აღთქმა დაადასტურა, წარმოადგენს აღთქმასთან დაკავშირებულ სადისპენსაციო ცვლილებას — სიტყვიერი ისრაელიდან სულიერ ისრაელზე გადასვლას. სადისპენსაციო ცვლილებები, რომლებიც წმინდა წერილებშია აღნიშნული და რომლებიც ერთხმად მიუთითებენ ქრისტეს ხასიათისა და არსების შესახებ ცოდნის ზრდაზე, უკავშირდება აბრამს, ისააკს, იაკობს, იოსებს, მოსეს, ქრისტეს, უილიამ მილერს და ას ორმოცდაოთხ ათასს. არსებობს სადისპენსაციო ცვლილებების კიდევ ერთი ხაზი, რომელიც ამ ხაზს ზედ ედება და რომელიც ღმერთის ეკლესიის შვიდ დისპენსაციონს გამოყოფს, როგორც ეს წარმოდგენილია გამოცხადების მეორე და მესამე თავების შვიდ ეკლესიაში, მაგრამ ამას ჯერ არ შევეხებით. სადისპენსაციო

ცვლილება იყო ადამსა და ევასთანაც, რაც მათი დაცემის წინარე და შემდგომი მდგომარეობით არის წარმოდგენილი; და, რა თქმა უნდა, დისპენსაციათა ცვლილებაც — წარღვნის წინარე დროიდან წარღვნის შემდგომ დროზე ნოეს ხანაში. ყველა ეს ხაზი ხელს უწყობს იმ ნათელს, რომელსაც განვიხილავთ, მაგრამ ახლა ჩვენს ყურადღებას რჩეული ხალხი იპყრობს.

როდესაც ქრისტემ აღთქმის კვირის დასაწყისში თავისი მსახურება დაიწყო, იგი მოინათლა.

და იესო, როცა მოინათლა, მყისვე ამოვიდა წყლიდან; და აჰა, გაეხსნა მას ცანი, და იხილა ღვთის სული, მტრედივით გარდამომავალი და მასზე დამომკვიდრებული; და აჰა, ხმა იყო ცათაგან, რომელიც ამბობდა: ეს არის ჩემი საყვარელი ძე, რომელიც მოვიწონე მე. მათე 3:16, 17.

როგორც კი იესო წყლიდან ამოვიდა და ამით აღთქმის კვირეული დაიწყო, ღვთის პირველივე სიტყვები იყო მამის განცხადება, რომ იესო ღვთის ძე იყო. თუ გვესმის „პირველი მოხსენიების წესი“, ეს ფაქტი ძალზე ძლიერია. თუ არ გვესმის, მაშინ არც ისე მეტად.

თავდაპირველად ღმერთმა შექმნა ცა და დედამიწა. და დედამიწა იყო უსახო და უდაბური; და ბნელი იყო უფსკრულის ზედაპირზე. და სული ღვთისა იძვროდა წყალთა ზედაპირზე. დაბადება 1:1, 2.

როგორც დაბადების წიგნში, ცხების ცერემონიაში ღმრთეების სამივე პიროვნებაა გამოცხადებული.

ქეშმარიტება, რომ იესო იყო ძე ღვთისა, ძე დავითისა და ძე კაცისა, მომდევნო სამ-ნახევარი წლის განმავლობაში გამუდმებით აღიზიანებდა მწიგნობრებსა და ფარისევლებს. იესომ წინასწარმეტყველური მნიშვნელობით თავისი ნათლობისას შეიცვალა იესოდან იესო ქრისტედ. როდესაც იესო მოინათლა, იგი გახდა „ქრისტე“, რაც ნიშნავს „ცხებულს“ და ებრაულში არის სიტყვა „მესია“. და, რასაკვირველია, ებრაელები მოელოდნენ მესიას და იცოდნენ, რომ იგი იქნებოდა ძე დავითისა. როდესაც იგი „იცხო“ დედამიწის ისტორიის უწმიდეს სამ-ნახევარ წელიწადს დასაწყებად, მან იხილა სულიწმიდა გარდამომავალი და მოისმინა თავისი მამის ხმა.

ეს იყო მეტად ღრმა ცხების ცერემონია, რომელზედაც მის შესახებ და მისი საქმის შესახებ ქადაგებული უწყება ის იყო, რომ „იგი იყო ძე ღვთისა“. იუდეველთათვის უფრო შემადრწუნებელი კი ის იყო, რომ იგი არა მხოლოდ ძე ღვთისა იყო, არამედ ამტკიცებდა, რომ, როგორც ძე ღვთისა — თავად ღმერთი იყო. იუდეველებს არ შეეძლოთ აეტანათ ის, რაც მათი გაგებით ასეთ მკრეხელურ განცხადებას წარმოადგენდა! იუდეველთა დილემა აბრაამის დილემაა — რადგან აბრაამი იყო იუდეველთა მამა, აღთქმის მამა და აგრეთვე იმ რწმენის სიმბოლო, რომელიც აღთქმის პირობების დასაცავად არის საჭირო.

აბრაამის მაგალითი იმ რწმენისა, რომელიც ღმერთთან აღთქმობრივ ურთიერთობაში შესასვლელად არის აუცილებელი, მოითხოვს, რომ შენი რწმენა გამოიცადოს. აბრაამის

გამოცდა, რომელიც დაადასტურებდა, იყო თუ არა მისი რწმენა ნამდვილი, თუ მხოლოდ თავგასული ვარაუდი, ეფუძნებოდა იმის გამოვლენას, დაემორჩილებოდა თუ არა იგი ღვთის სიტყვას — მაშინაც კი, თუ იგი თითქოს ეწინააღმდეგებოდა ღვთის წინარე სიტყვას. აბრაამმა იცოდა, რომ ადამიანთა მსხვერპლად შეწირვა მკვლელობა იყო და რომ იგი იმ კერპთაყვანისმცემელ ხალხთა კერპთაყვანისმცემლურ პრაქტიკებს წარმოადგენდა, რომელთა შორისაც იგი მაშინ ცხოვრობდა. მწიგნობრებმა და ფარისევლებმა თავიანთი აღთქმობრივი ისტორიის დასაბამიდანვე იცოდნენ, რომ ღმერთი მხოლოდ ერთი იყო, და მათ ისიც იცოდნენ, რომ იესო აცხადებდა თავს მეორე ღმერთად. ისინი თავიანთი საბოლოო გამოცდით გამოიცდებოდნენ.

ისმინე, ისრაელი: უფალი, ჩვენი ღმერთი, ერთი უფალია. მეორე რჯული 6:4.

იმ ისტორიაში, სადაც მოსემ ჩაწერა წინა მუხლი, ღმერთმა უკვე უთხრა მოსეს, რომ იმ დროიდან მოყოლებული იგი უნდა ყოფილიყო ცნობილი, როგორც იეჰოვა. იგი აღარ უნდა ყოფილიყო მხოლოდ უფალი ღმერთი ყოვლადმღიერი, არამედ იმ დროიდან მოყოლებული იგი უნდა ყოფილიყო ცნობილი, როგორც იეჰოვა. სწორედ იმავე ისტორიაში, სადაც იგი კიდევ უფრო განადიდებს თავისი ხასიათის გაგებას, როგორც ეს მის სახელებშია გამოხატული, იგი ასევე მკაცრად აუწყებს ძველ ისრაელს, რომ ღმერთი არის ერთი ღმერთი. რა უნდა ეფიქრათ ქრისტეს დროის იუდეველებს?

მოგვიანებით, თავისი მსახურებისას, როცა იგი იერუსალიმში დიდებით შესვლის უმაღლეს წერტილს მიაღწია, იუდეველნი კვლავაც გაოგნებულნი არიან, რომ იესო ბავშვებს თავისი ქების გალობის ნებას რთავს.

ხოლო წინ მიმავალი და შემდგომ მიმყოლი მრავლი ხალხი ღაღადებდა და ამბობდა: ოსანა დავითის ძეს! კურთხეულ არს იგი, რომელი მოვალს უფლის სახელით; ოსანა მაღალთა შინა. მათე 21:9.

სიმღერის ის სიტყვები, რომლებმაც ფარისევლები გააგიჟა, იყო ის ნაწილი, რომელიც იესოს დავითის ძედ ასახელებდა და ამავე დროს მიუთითებდა, რომ დავითის ძე უფლის სახელწოდებაც იყო. მისი მსახურების დასაწყისში, დიდებით შესვლისას და, ცხადია, ჯვარზეც, დაპირისპირება მოიცავს მღელვარებას იესოს სახელის გამო.

მაშინ იუდეველთა მღვდელმთავრებმა უთხრეს პილატეს: ნუ დაწერ, იუდეველთა მეფე; არამედ, რომ მან თქვა: მე ვარ იუდეველთა მეფე. იოანე 19:21.

რა თქმა უნდა, არსებითად მართებული იქნებოდა, პილატეს რომ შეეცვალა წარწერა და ეთქვა: „მე ვარ, იუდეველთა მეფე“, რადგან „მე ვარ“ იყო სახელი, რომელიც იესომ მრავალგზის წარმოსთქვა საკუთარი თავის შესახებ. რასაკვირველია, ასეთი მცდარი ლოგიკის გამოყენება ღვთის სიტყვის შესაცვლელად, განსაკუთრებით მაშინ, როდესაც საქმე ჯვრის ამბავს ეხება, ისეთი რამ არის, რასაც ადამიანები არასოდეს ჩაიდენდნენ, არა? იესო იყო „იუდეველთა მეფე“, მაგრამ იგი ასევე იყო „მე ვარ“, ამიტომ განცხადება „მე ვარ, იუდეველთა მეფე“ გარკვეული აზრით სწორია, მაგრამ ეს არ არის მთავარი.

სამწელიწადნახევრის დასაწყისიდან, შუა ხანის განმავლობაში და დასასრულამდე, მისი სახელი შფოთისა და აღელვების საგანი იყო. აღთქმის სახელთა ხაზის შესახებ

მრავალი რამ არის გასაგები, მაგრამ აქ მსურს ვაჩვენო, რომ ძველი ისრაელის აღსასრულს, იუდეველთა ეკლესიაში, მოხდა შერყევა, რომელიც ქრისტეს სახელს უკავშირდებოდა. როგორც დავითის ძე, მას გააჩნდა მესიოზის დამადასტურებელი ნიშნები; როგორც ღვთის ძე (იმ მნიშვნელობითაც, რომ თავადაც ღმერთი იყო) და როგორც კაცის ძე, იესო რჩეული ხალხისთვის უზარმაზარ გამოცდას წარმოადგენდა. როგორ შეეძლო ამ კაცს ეთქვა, რომ ღმერთი იყო და ამასთანავე ღვთის ძეც, როდესაც მოსემ, მათი აღთქმის ისტორიის დასაწყისში, ასე მკაფიოდ განაცხადა, რომ ღმერთი ერთი ღმერთია?

მაგრამ სწორედ ეს იყო ქრისტეს ადამიანთა შორის სიარულის მიზანი. ღმერთი იყო მასში და ადამიანებს საკუთარ თავთან არიგებდა, და ამას აკეთებდა იმიტომ, რომ ადამიანებს აძლევდა იესოს ხილვის საშუალებას, რომელმაც ნათლად და პირდაპირ ასწავლა, რომ თუ თქვენ იხილეთ იგი — იხილეთ მამაც. ეს ისტორია წარმოადგენს ხორციელი ისრაელის, როგორც ღვთის რჩეული ერის, დასასრულს, ხოლო დასაწყისში იყო დავა, გამოკვეთილად დაკავშირებული იმასთან, თუ ვინ და რა არის ღმერთი.

ფარაონმა თქვა: ვინ არის უფალი, რომ მის ხმას დავემორჩილო და ისრაელი გავუშვა? მე არ ვიცნობ უფალს და არც ისრაელს გავუშვებ. გამოსვლა 5:2.

ფარაონი გამოხატავს არა მხოლოდ ათეისტური ურჩობის სიმბოლოს ღვთის შემეცნების წინააღმდეგ, არამედ ეგვიპტურ წარმოდგენასაც აბრაამის ღმერთის შესახებ. და უფალს მრავალგზის უთქვამს, რომ მისი საკვირველი საქმეები ეგვიპტეში უნდა ყოფილიყო იმისათვის, რომ კაცობრიობას სცოდნოდა, ვინ არის იგი. ღმერთის რჩეულ ხალხად სიტყვიერი ისრაელის დასაწყისის ისტორია წინასახავს დასასრულს.

ორივე ისტორიაში შეინიშნება გაუგებრობა იმის შესახებ, თუ ვინ არის ღმერთი და რა არის იგი, რაც დაკავშირებულია მის სხვადასხვა სახელებთან; მაგრამ ჩვენი განხილვისათვის უფრო მნიშვნელოვანია ის, რომ ქრისტეს ისტორია, ისრაელის როგორც რჩეული ერის დასასრულის ჟამს, მიუთითებს: ერთ-ერთი უმთავრესი მიზეზი, რის გამოც იუდეველნი თავიანთი მესიის მიღებაზე წაიბორძიკნენ, ის იყო, რომ მათ იცოდნენ — მათი აღთქმის ისტორიის დასაწყისში ღვთის სიტყვამ განსაზღვრა, რომ იგი ერთი ღმერთი იყო. რაოდენ დიდი დილემაა!

და ამის შემდეგ ვეღარ გაბედეს მისთვის საერთოდ რაიმე კითხვის დასმა. ხოლო მან უთხრა მათ: როგორ ამბობენ, რომ ქრისტე დავითის ძეა? რადგან თვით დავითიც ამბობს ფსალმუნთა წიგნში: „უფალმა უთხრა ჩემს უფალს: დაჯექი ჩემს მარჯვნივ, ვიდრე შენს მტრებს შენს ფეხთა ქვეშ საფეხურად ვაქცევდე.“ ამგვარად, დავითი მას უფალს უწოდებს; მაშ, როგორ არის იგი მისი ძე? ლუკა 20:40–44.

ეს არის იუდეველთათვის შეკითხვა-პასუხის უკანასკნელი პერიოდი, რადგან იმ ურთიერთობის შემდეგ „ვეღარ გაბედეს, რომ მისთვის კიდევ რაიმე ეკითხათ.“ მან ეს-ეს არის უპასუხა თავისი მსახურების უკანასკნელ შეკითხვას დაკარგული სახლისათვის (და წინასწარმეტყველურ Ἀβრაამში ყოველთვის არის დაკარგული სახლი), და შემდეგ იგი წამოსწევს თავისი სახელის საკითხს, როგორც „დავითის ძისა,“ და, მამასადამე, როგორც მესიისა. მთელი სამი წელიწად-ნახევრის განმავლობაში დავა

მოიცავს მის სხვადასხვა სახელებს, რომლებიც მის ხასიათსა და ბუნებას გამოხატავს. მის სახელს ეხებიან დასაწყისში, მისი ნათლობისას, ხოლო შემდეგ — დაკარგულ სახლთან მის უკანასკნელ ურთიერთობაში, დიდებით შესვლისას და ჯვარზე, სახარებათა სხვა მონაკვეთებთან ერთად.

ფარისევლები იესოს ახლოს შემოჰხვეოდნენ, როცა იგი მწიგნობრის კითხვას პასუხობდა. ახლა კი, მათკენ მიბრუნებულმა, თავად დაუსვა მათ კითხვა: „რას ფიქრობთ ქრისტეზე? ვისი ძეა იგი?“ ეს კითხვა მათ მესიის შესახებ რწმენის გამოსაცდელად იყო განკუთვნილი, — ეჩვენებინა, მიიჩნევდნენ თუ არა მას მხოლოდ კაცად, თუ ღმერთის ძედ. ხმათა ერთობლივმა გუგუნმა უპასუხა: „დავითის ძე.“ ეს იყო ის წოდება, რომელიც წინასწარმეტყველებამ მესიას მიანიჭა. როცა იესომ თავისი ღვთაებრიობა თავისი ძლევათაგან მიიჩნევდა, როცა სწავლიდა, როცა სწავლიდა და მკვდრები აღადგინა, ხალხი ერთმანეთში კითხულობდა: „ეს ხომ დავითის ძე არ არის?“ სიროფინიკიელმა ქალმა, ბრმა ბარტიმეოსმა და მრავალმა სხვამ შეჰღაღადა მას შემწეობისათვის: „შემიწყალე მე, უფალო, შენ, დავითის ძეო.“ Matthew 15:22. იერუსალიმში შესვლისას მას სიხარულის შემახილით მიესალმნენ: „ოსანა დავითის ძეს: კურთხეულია იგი, ვინც უფლის სახელით მოდის.“ Matthew 21:9. და ტამარში მყოფმა მცირეწლოვანმა ბავშვებმაც იმ დღეს გაიმეორეს ეს მხიარული აღმსარებლობა. მაგრამ მრავალნი, ვინც იესოს დავითის ძედ უხმობდნენ, მის ღვთაებრიობას ვერ ცნობდნენ. მათ არ ესმოდათ, რომ დავითის ძე ამავე დროს ღმერთის ძეც იყო.

ქრისტეს დავითის ძედ წოდების შესახებ გაკეთებულ განცხადებაზე პასუხად იესომ თქვა: „მამ, როგორ უწოდებს დავითი სულით [ღვთისგან შთაგონების სულით] მას უფალს, როცა ამბობს: უფალმა უთხრა ჩემს უფალს: დაჯექი ჩემს მარჯვნივ, ვიდრე შენს მტრებს შენს ფეხთა ქვეშ საგდებლად ვაქცევდე? თუ, მაშასადამე, დავითი მას უფალს უწოდებს, როგორ არის იგი მისი ძე? და ვერავინ შეძლო მისთვის ერთი სიტყვის პასუხის მიცემა; და იმ დღიდან მოყოლებული ვედარც ერთმა კაცმა გაზედა მისთვის კიდევ შეკითხვის დასმა.“ The Desire of Ages, 609.

მისი ცხებულება, როგორც მესიისა, და მისი უკანასკნელი ურთიერთობა იმათთან, რომელთა გადასარჩენად იგი მოვიდა, შეეხებოდა მის ღვთაებრიობას, მისი სახელების სიმბოლიზმს და, რასაკვირველია, პირველი მოხსენიების წესს. იესო იუდეველთათვის თავის უშუალო მსახურებას ამთავრებს იმით, რომ სიტყვასიტყვითი დავითის ისტორიას იყენებს სულიერი დავითის შესახებ სასწავლებლად. რატომ უნდა ეთქვა დავითს რამე იმ დროის შესახებ, როდესაც უფალი ეუბნება უფალს, რომ მასთან ერთად ტახტზე დაჯდეს? იმიტომ, რომ მეფე დავითი დასაწყისში წარმოადგენს სულიერ მეფე დავითს დასასრულში. იესოს საბოლოო განცხადების დაკარგული სახლისადმი სწორად გასაგებად ერთადერთი გზა იყო პირველი მოხსენიების წესის გამოყენების შეძლება, რაც შეუძლებელია, თუ ეს წესი არ იცით.

დაკარგული სახლისადმი მისი საბოლოო განცხადების გასაგებად აუცილებელი იყო „პირველი ხსენების წესის“ გაგება. იესომ დავითიც და დავითის ძეც გამოიყენა, რათა თავის საბოლოო განცხადებაში დაკარგული სახლისთვის ჭეშმარიტება წარმოედგინა. ბოლოს და ბოლოს, ისინი დავითის სახლი იყვნენ. ამიტომ იესომ აიღო მამა (დავითი)

და მიაქცია იგი მისაკენ (დავითის ძე); ასევე აიღო ძე (დავითისა) და მიაქცია იგი თავისი მამისაკენ (დავითისაკენ). მან მამა მიაქცია შვილისაკენ, როგორც ელიას უწყება არის ნაწინასწარმეტყველები, რომ მოიმოქმედებს „უკანასკნელ დღეებში“. ეს იყო მისი საბოლოო უწყება ძველი, სიტყვასიტყვითი ისრაელისადმი, და ეს იყო ელიას უწყება, რადგან იგი პირველი ხსენების წესზე იყო დაფუძნებული. ამგვარად, პირველი ხსენების წესი იესოს უწყებასაც ადასტურებს როგორც ელიას უწყებას, თავად ამ წესზე დაფუძნებულს. პირველი ხსენების წესი მოითხოვს, რომ თუ იოანე ნათლისმცემლის ელიასეული უწყება იყო დაკარგული ისრაელის სახლისადმი უკანასკნელი გამაფრთხილებელი უწყების პირველი სახე, მაშინ მათთვის მიცემული საბოლოო უწყებაც ასევე ელიასეული უწყება უნდა ყოფილიყო. და სწორედ ასე იყო...

ამის ყოველივეს თქმით, ახლა მსურს მისგან გამოვიტანო ერთი აზრი, რომელიც დაფუძნებულია პირველი ხსენების წესზე — ალფასა და ომეგაზე. ძველი ისრაელის დასაწყისში არსებობდა დავა იმის გაგების შესახებ, ვინ არის ღმერთი და რა არის ღმერთი, რაც წინასახავდა იმავე დავას ძველი ისრაელის დასასრულში. ძველი ისრაელის დასასრულში ქრისტეს საქმე მოიცავდა ისრაელის დაკარგული სახლისთვის იმის სწავლებას, ვინ არის ღმერთი და რა არის ღმერთი. დასასრულის ისტორიაში არსებობდა ქრისტეს წინააღმდეგობა, რომელიც დაფუძნებული იყო თავდაპირველ ჭეშმარიტებაზე, რომელიც დასაწყისში იყო დადგენილი. თანამედროვე სულიერი ისრაელი თავიანთ ისტორიაში ფლობს იმავე წინასწარმეტყველურ მახასიათებლებს.

ადვენტიზმის დასაწყისში ისტორიკოსები გვამცნობენ, რომ მილერიტები უმთავრესად ორი ქრისტიანული დენომინაციისგან შედგებოდნენ: მეთოდისტებისა და Christian Connection-ისგან. მეთოდიზმის ძირითადი მრწამსი დაფუძნებული იყო სწორი ქრისტიანული ცხოვრების წესით ცხოვრებაზე. მათ ჰქონდათ „მეთოდი“. Christian Connection-ის ძირითადი მრწამსი შეიძლება შეჯამდეს როგორც კათოლიკური სამების დოქტრინისადმი დაპირისპირება.

რამდენადაც ჩემმა კვლევამ მიაღწია, მილერიტთა ხელმძღვანელობის პრაქტიკულად მთელი შემადგენლობა ქრისტიანული კავშირის იმ მოძღვრებას ემხრობოდა. არსებობს მეშვიდე დღის ადვენტისტური რეფორმის მოძრაობის (SDARM) მრავალი განშტოება, რომლებიც კვლავაც იცავენ და ავრცელებენ მილერიტთა თავდაპირველ გაგებას „ანტიტრინიტარიანიზმისა“. დილემა (და ამჟამინდელი დაპირისპირების წყარო) მათთვის, ვინც პიონერთა გაგებას ინარჩუნებს, იყო და ყოველთვის იქნება ის, თუ როგორ უნდა უპასუხო მრავალსა და სხვადასხვა იმ ადგილს, სადაც და უაიტი უშუალოდ ეწინააღმდეგება იმ დოქტრინულ პოზიციას, რომელსაც ისინი იცავენ და ავრცელებენ?

„მე მითითებული მაქვს, რომ ვთქვა: იმათი შეხედულებები, რომლებიც აღმატებულ მეცნიერულ იდეებს ეძებენ, სარწმუნოდ არ უნდა ჩაითვალოს. გამოითქმის ისეთი წარმოდგენები, როგორიცაა შემდეგი: ‘მამა არის როგორც უხილავი სინათლე; ძე არის როგორც ხორცშესხმული სინათლე; სული არის ყველგან განფენილი სინათლე.’ ‘მამა არის როგორც ნამი, უხილავი ორთქლი; ძე არის როგორც მშვენიერ სახედ შეკრებილი ნამი; სული არის როგორც სიცოცხლის სავანეზე დაცემული

ნამი.' კიდევ ერთი წარმოდგენა: 'მამა არის როგორც უხილავი ორთქლი; ძე არის როგორც ტყვიისფერი ღრუბელი; სული არის ჩამოვარდნილი წვიმა, რომელიც მოქმედებს განმაცოცხლებელი ძალით.'

„ყველა ეს სპირიტუალისტური გამოსახულება უბრალოდ არარაობაა. ისინი არასრულყოფილია, არაქმმარიტია. ისინი ასუსტებს და აკნინებს იმ დიდებულებას, რომელსაც ვერავითარი მიწიერი მსგავსება ვერ შეედრება. ღმერთი ვერ შეედრება იმ საგნებს, რომლებიც მისმა ხელებმა შექმნა. ესენი მხოლოდ მიწიერი საგნებია, რომლებიც იტანჯებიან ღვთის წყევლის ქვეშ ადამიანის ცოდვების გამო. მამა ვერ აღიწერება მიწიერი საგნებით. მამა არის ღვთაების მთელი სისავსე ხორციელად და უხილავია მოკვდავთა მხედველობისათვის.“

ძე არის ღვთაების მთელი სისავსე, განცხადებული. ღვთის სიტყვა აცხადებს, რომ იგი არის „მისი არსების ზუსტი ხატი“. „რადგან ისე შეიყვარა ღმერთმა ქვეყნიერება, რომ მისცა თავისი მხოლოდშობილი ძე, რათა ყოველი, ვისაც იგი სწამს, კი არ დაიღუპოს, არამედ ჰქონდეს საუკუნო სიცოცხლე.“ აქ ნაჩვენებია მამის პიროვნება.

„ნუგეშისმცემელი, რომლის მოვლინებასაც ქრისტე აღუთქვა მას შემდეგ, რაც იგი ზეცად ამაღლდა, არის სული ღვთაების მთელი სისავსით, რომელიც გამოხატავს საღვთო მადლის ძალას ყველასთვის, ვინც ქრისტეს იღებს და სწამს იგი, როგორც პირადი მხსნელი. ზეციური სამეულის სამი ცოცხალი პიროვნება არსებობს; ამ სამი დიდი ძალის — მამის, ძისა და სულიწმიდის — სახელით ინათლებიან ისინი, ვინც ცოცხალი რწმენით იღებს ქრისტეს, და ეს ძალები ითანამშრომლებენ ზეცის მორჩილ ქვეშევრდომებთან მათ მცდელობაში, იცხოვრონ ახალი ცხოვრებით ქრისტეში.“ Special Testimonies, Series B, number 7, 62, 63.

პასაჟი „იმათი შეხედულებებს“, რომლებიც მამას, ძესა და სულს „მიწიურთან“ აიგივებდნენ, „მიწის საგნებთან“ აკავშირებს. შემდეგ იგი ამბობს: „მამა ვერ იქნება აღწერილი მიწის საგნებით.“ ყურადღება მიაქციეთ ორ საკითხს, რომელთაც იგი აღნიშნავს, თუმცა ერთ-ერთი შეიძლება წინააღმდეგობად ქდერდეს. იგი მიუთითებს ღვთაების ცრუ აღწერილობაზე, რომელიც, თუ გნებავთ, სამ ღმერთს განსაზღვრავს. ეს ღვთაების ცრუ აღწერილობაა, მაგრამ იგი არაფერს ამბობს იმაზე, რომ ღვთაების ეს მცდარი განსაზღვრება ასევე არასწორია იმიტომაც, რომ მასში ღვთაებაში ღმერთების არასწორი რიცხვია.

ამასთანავე, შენიშნეთ, რომ იგი ამბობს, დედამიწიური საგნები მამის აღსაწერად ვერ იქნება გამოყენებული. სწორედ ამავე განცხადებით, იგი თავადვე იყენებს დედამიწიურ საგნებს. შვილებიც, დედებიც, მამებიც, დეიდებიც და ბიძაშვილებიც ადამიანებს ჰყავთ. და იესო გვეუბნება, რომ ზეცაში, განახლებულ დედამიწაზე, ქორწინება აღარ იქნება, რადგან ანგელოზთა მსგავსნი ვიქნებით. არ არსებობენ ბიჭი და გოგო ანგელოზები. ტერმინები, რომლებსაც ადამიანები ერთმანეთთან თავიანთი ურთიერთობების განსასაზღვრად იყენებენ, ღმერთმა გამოიყენა, რათა თავისი ბუნებისა და ხასიათის შესახებ გვესწავლეზინა; მაგრამ თვით ისიც, რაც შთაგონებამ „დედამიწიურ საგნებს“ მიაკუთვნა, რათა ადამიანებისთვის ღმერთის ხასიათი და ბუნება ესწავლეზინა, არასრულყოფილია.

ჩვენ შევიტყვეთ, რომ „არსებობს ზეციური სამეულის სამი ცოცხალი პიროვნება“ ... „მამა, ძე და სულიწმიდა“. სისადაგლე ამ სამ პიროვნებას მიეწეროს მიწიერი სპირიტუალისტური შეხედულებები, მაგრამ სისადაგლე არ არის „ამ სამი დიდი ძალის სახელის“ დაკავშირება ღმრთეების შესახებ ბიბლიურ განსაზღვრებასთან.

წინასწარმეტყველი ქალი ამბობს, რომ ღვთაებას შემადგენელი სამი დიდი ძალის „სახელია“ მამა, ძე და სულიწმიდა. როგორც ყოველი ბიბლიური ჭეშმარიტების შემთხვევაში, როდესაც იგი ხაზზე ხაზის დამატებით ერთიანდება, სრული მოწმობა უნდა შედგებოდეს ყოველი იმ საზღვრისნიშნისაგან, რომელიც გამოცხადებულა. წინასწარმეტყველთა მოწმობანი უნდა შეერთდეს. დანიელი ქრისტეს პალმონის სახელით მოიხსენიებს (სხვა სახელებთან ერთად, მაგრამ ეს მხოლოდ მაგალითია). იოანე მას აღფასა და ომეგას უწოდებს, ხოლო მოსე — იეჰოვას. ელენ უაიტის თანახმად, მისი სახელია მამა, ძე და სულიწმიდა.

„სატანა... განუწყვეტილ ცდილობს ცრუდი დაამკვიდროს, რათა ჭეშმარიტებას განაშოროს. სატანის უკანასკნელი საცდური ის იქნება, რომ ძალადაკარგულად აქციოს ღვთის სულის მოწმობა. „სადაც ხილვა არ არის, ერი ილუპება“ (იგავნი 29:18). სატანა ოსტატურად იმოქმედებს, სხვადასხვაგვარი გზებითა და სხვადასხვა საშუალებებით, რათა შეარყიოს ღვთის ნარჩომი ხალხის ნდობა ჭეშმარიტი მოწმობისადმი.

„აღიძვრება მოწმობათა წინააღმდეგ ისეთი სიძულვილი, რომელიც სატანურია. სატანის მოქმედებანი მიმართული იქნება იქით, რომ ეკლესიათა რწმენა მათ მიმართ შეარყიოს, რადგან ამის მიზეზი ასეთია: სატანას ვერ ექნება ასე ნათლად გახსნილი გზა, რათა შემოიტანოს თავისი ცდუნებანი და სულები თავის ბოდვებში შებოროტოს, თუ ღვთის სულის გაფრთხილებებს, მხილებებსა და რჩევებს შეისმენენ.“
Selected Messages, book 1, 48.

ამ მონაკვეთიდან ერთ მოკლე გვერდით შენიშვნას გავაკეთებთ. იოანე პატმოსზე განდევნილ იქნა ღვთის სიტყვისა და იესოს მოწმობისათვის. მესამე ანგელოზის უწყებას ორი სამიზნე აუდიტორია ჰყავს: ისინი, ვინც ადვენტიზმის გარეთ არიან, და ისინი, ვინც ადვენტიზმის შიგნით არიან. იოანე წარმოადგენს ადვენტიტს, რომელსაც არა მხოლოდ სამყარო დევნის ბიბლიისადმი მისი მორჩილების გამო, არამედ ის ასევე იდევნება წინასწარმეტყველების სულის ნაწერებისადმი თავისი მორჩილების გამოც. დევნა, რომელიც წინასწარმეტყველების სულის წინააღმდეგ არის მიმართული, შიგნიდან მოდის და არა გარედან.

ძველი ისრაელის დასაწყისში, ეგვიპტეში ოთხასი წლის შემდეგ, ისინი, ვისაც რჩეული აღთქმის ერი უნდა ყოფილიყო, შაბათს უკვე აღარ იცავდნენ. მათ არ იცოდნენ ქრისტეს ხასიათი და ბუნება. ისინი ემყარებოდნენ ღმერთის შესახებ მცდარ შეხედულებებს, რომლებიც ტყვეობაში ყოფნისას ჰქონდათ შეთვისებული. ათი წყლული; მეწამული ზღვის მეშვეობით ხსნა; ზეციური მანანა; საწმიდარი და მთელი მისი მოწყობილობა; წმინდა წეს-ჩვეულებები; ეზო, წმიდა და წმიდათაწმიდა; ღმერთის კანონი; კლდე, რომელიც მათ მიჰყვებოდა; წყალი, რომელიც იმ კლდიდან გამოვიდა, რომელიც მათ მიჰყვებოდა, და თვით ძელზე აღმართული გველიც კი — ეს ყველაფერი იმისთვის იყო

განზრახული, რომ მის რჩეულ ხალხში ღმერთის შემეცნება გაეზარდა. ეს იყო თანდათანობითი განათლება. ეს თანდათანობითი განათლება გაგრძელდა მანამდე, ვიდრე მწიგნობარნი „ველარ გაბედეს, რომ მისთვის კიდევ ეკითხათ“, და მაშინ მან თავად დაასახელა უკანასკნელი საკითხი, რომელზეც მათ მასთან ღია მსჯელობა ექნებოდათ; და იგი დავითის სახელთან და იმასთან იყო დაკავშირებული, თუ ვინ და რა არის ქრისტე.

თანამედროვე სულიერი ისრაელის დასაწყისში, სულიერ ბაბილონში 1260 წლის ყოფნის შემდეგ, ისინი, რომელნიც რჩეულ აღთქმის ხალხად უნდა ქცეულიყვნენ, შაბათს უკვე აღარ იცავდნენ. მათ არ იცოდნენ ქრისტეს ხასიათი ან ბუნება. ისინი ეჭიდებოდნენ ღმერთის შესახებ მცდარ შეხედულებებს, რომლებიც ტყვეობაში ყოფნისას ჰქონდათ შეთვისებული. ადვენტიზმის ისტორიამ, მთელი თავისი საგზაო ნიშნებით, განდგომილებებით, კომპრომისებითა და შინაგანი ბრძოლებით, 1880-იან წლებში მიაღწია იმ წერტილს, როდესაც გამოიცა „ქრისტეს სურვილი“. ამ წიგნში, 671-ე გვერდზე განმტკიცებულია ღმრთეების შესახებ ისეთი გაგება, რომელიც ბევრად გასცდა იმ გაგებას, რომელიც მეთვრამეტე საუკუნიდან მომდინარეობდა.

ძველ ისრაელს თავისი დასასრულის ჟამს ჰქონდა დაპირისპირება, რომელიც ღმრთეების შესახებ შეზღუდული გაგებით იყო გამოწვეული, და ეს გაგება მათ საწყის ისტორიულ პერიოდში ჩამოყალიბებულ შეხედულებას ეყრდნობოდა. იესოს მოწმობა აცხადებს, რომ მამა, ძე თუ სულიწმიდა — ყველანი არიან „ღვთაების მთელი საცსება ხორციელად“ (კოლასელთა 2:9). ბიბლიური მოწმობა ამბობს: „ისმინე, ისრაელო: უფალი, ჩვენი ღმერთი, ერთია უფალი“ (მეორე რჯული 6:4).

თანამედროვე ისრაელი ღვთაების შესახებ მრავალგვარ შეხედულებას იზიარებს, და მათგან მხოლოდ ერთია სწორი. თანამედროვე ისრაელის დასასრულს ღმერთი დაასრულებს თავისი ხასიათის გამოცხადების საქმეს იმ აზრით, რომ ამას მოახდენს მანამ, სანამ გამოსაცდელი დრო ჯერ კიდევ გრძელდება. სწორედ ასე მოიქცა იგი იუდეველთა მიმართ, და იგი არასოდეს იცვლება. უეჭველია, რომ ღმერთის ბუნებისა და ხასიათის ჩვენს გაგებაში ზრდას მთელი მარადიულობის განმავლობაში გავაგრძელებთ, მაგრამ ჭეშმარიტების მიზანმიმართული წინასწარმეტყველური ხაზი არსებობდა, რომელიც წარმოაჩენს ღვთის ძალისხმევას, ასწავლოს თავის ხალხს საკუთარი თავის შესახებ; და ეს ისტორია იმ სწავლების ნაწილია, რომლის გადაცემასაც იგი ახლა ესწრაფვის; ხოლო იმ საგანმანათლებლო პროცესთან დაკავშირებით წინასწარმეტყველურ სიტყვაში მოცემული ინფორმაცია ამ დისკუსიის დასასრულს მიუთითებს, რომელიც გამოსაცდელი დროის დახურვას შეესაბამება.

„ქრისტე არის წინასწარარსებული, თვითარსებული ძე ღვთისა.... თავისი წინასწარარსების შესახებ საუბრისას, ქრისტე გონებას უკან, უთარიღო საუკუნეთა სიღრმეში აბრუნებს. იგი გვარწმუნებს, რომ არასოდეს ყოფილა დრო, როდესაც იგი მარადიულ ღმერთთან მჭიდრო თანაზიარებაში არ იყო. იგი, ვის ხმასაც იუდეველები მაშინ უსმენდნენ, ღმერთთან იყო, როგორც მასთან აღზრდილი.“ Signs of the Times, August 29, 1900.

„იგი თანასწორი იყო ღმერთთან, უსასრულო და ყოვლისშემძლე... იგი არის მარადიული, თვითარსებული ძე.

„მაშინ როცა ღვთის სიტყვა ქრისტეს კაცობრიობაზე საუბრობს, როდესაც იგი ამ დედამიწაზე იყო, იგი ასევე მკაფიოდ საუბრობს მისი წინასწარი არსებობის შესახებაც. სიტყვა არსებობდა როგორც ღვთაებრივი არსება, როგორც ღვთის მარადიული ძე, თავის მამასთან ერთობაში და ერთიანობაში. უკუნიდინიდან იგი იყო ალექსის შუამდგომელი, ის, ვისშიც დედამიწის ყველა ერი, იუდეველებიც და წარმართებიც, თუ მას მიიღებდნენ, უნდა კურთხეულიყვნენ. „სიტყვა იყო ღმერთთან, და სიტყვა იყო ღმერთი.“ ადამიანთა თუ ანგელოზთა შექმნამდე სიტყვა იყო ღმერთთან და იყო ღმერთი.“ Review and Herald, April 5, 1906.

ამ მონაკვეთში იგი ციტირებს იოანეს სიტყვებს, თვით მისი პირველი სიტყვებიდან.

დასაწყისში იყო სიტყვა, და სიტყვა იყო ღმერთთან, და სიტყვა იყო ღმერთი. იგი იყო დასაწყისში ღმერთთან. ყოველივე მის მიერ შეიქმნა; და მის გარეშე არ შექმნილა არაფერი, რაც კი შექმნილა. იოანე 1:1–3.

დასაწყისში იყო სულ მცირე ორი ღმერთი, რადგან იოანემ ახლახან თქვა: „სიტყვა იყო ღმერთი და იყო ღმერთთან.“ დაბადების წიგნის პირველ მუხლში ებრაული სიტყვა „ელოჰიმ“ ითარგმნება როგორც ღმერთი. ხშირად ღვთის სიტყვაში „ელოჰიმ“ გრამატიკულ კონსტრუქციაშია ჩასმული, რათა აღნიშნავდეს ერთ ღმერთს, თუმცა ამის მიუხედავად იგი მრავლობითი ფორმაა. იოანე თავის მეორე მოწმობით ამ საკითხზე გამორიცხავს იმ ვარაუდს, თითქოს ამ მუხლში „ელოჰიმ“ ერთ ღმერთს აღნიშნავდეს. მისი მოწმობა ადგენს სულ მცირე ორი ღმერთის არსებობას.

კიდევ უფრო შემაშფოთებელია იმ ანტიტრინიტარიანთათვის, რომლებიც ამტკიცებენ, რომ მხარს უჭერენ წინასწარმეტყველების სულს, ის, რომ დასაწყისში „ღვთის სული იძვროდა წყლების ზედაპირზე“. ის „სული“, რომელიც წყლებზე იძვროდა, იყო მამა თუ ძე, თუ იგი იყო ზეციური სამეულის მესამე პირი, როგორც მას და უაიტი მოიხსენიებს? იოანეს სახარებაში მისი პირველი სამი მუხლის შემდეგ ეს სიტყვები მოდის.

მასში იყო სიცოცხლე; და სიცოცხლე იყო ადამიანთა ნათელი. და ნათელი ბრწყინავს ბნელში; და ბნელმა იგი ვერ შეიმცნა. იოანე 1:4, 5.

სინათლესა და სიბნელეზე მითითება სრულ თანხმობაშია დაბადების წიგნის დასაწყისთან, რომელიც ამბობს.

და ღმერთმა თქვა: იყოს ნათელი; და იქმნა ნათელი. და იხილა ღმერთმა ნათელი, რომ კარგი იყო; და განყო ღმერთმა ნათელი სიბნელისაგან. დაბადება 1:3, 4.

ჩვენ მალე კვლავ დავუბრუნდებით სინათლის შესახებ ამ ორ პარალელურ მონაკვეთს, რომელიც შესაქმნის თხრობაში ღვთაების წარდგენის შემდეგ განიხილება. დასაწყისში პირველი ჭეშმარიტება, რომელსაც ტექსტი ეხება, არის ღვთაების შემადგენლობა ანუ ბუნება. მაგრამ ეს მონაკვეთი არ წყდება მეორე თავის მესამე მუხლამდე, სადაც ვპოულობთ, რომ შესაქმნის დასასრულის ბოლო სამი სიტყვა იწყება სამი ებრაული ასოთი, რომლებიც ერთად ქმნიან სიტყვას, რომელიც ითარგმნება როგორც

„ჭეშმარიტება“.

შექმნის ამბის დასაწყისი წარმოგვიდგენს ღმრთეებას, შემდეგ წარმოაჩენს მისი სიტყვის შემოქმედებით ძალას, და შემდეგ ამ მონაკვეთს ასრულებს ღვთიური ხელმოწერით, რომელიც გამოხატავს ჭეშმარიტებას, მესამე ანგელოზის უწყებას და ღვთის სახელს, როგორც ალფათი და ომეგათი წარმოდგენილს.

და მეშვიდე დღეს ღმერთმა დაასრულა თავისი საქმე, რომელიც ქმნა; და დაისვენა მეშვიდე დღეს ყოველი თავისი საქმისაგან, რომელიც ქმნა. და აკურთხა ღმერთმა მეშვიდე დღე და წმიდა ჰყო იგი, რადგან მასში დაისვენა ყოველი თავისი საქმისაგან, რომელიც ღმერთმა შექმნა და ქმნა. დაბადება 2:2, 3.

ღვთის სიტყვაში ნასწავლი პირველადი ჭეშმარიტებების დასასრული ამ მონაკვეთის კულმინაციაა. იგი სრულდება სამი სიტყვით — „ღმერთი“, „შექმნა“ და „გააკეთა“, — რითაც ხაზს უსვამს მონაკვეთის დასაწყისს, თუმცა ისევე მნიშვნელოვნად მეშვიდე დღის შაბათსაც უსვამს ხაზს. შაბათი, რაღა თქმა უნდა, ქმნილების სიმბოლოა და ნიშანია ღმერთსა და მის რჩეულ ერს შორის. „ჭეშმარიტება“ წარმოდგენილია იმ სამი ასოთი, რომლებითაც იწყება შექმნის შესახებ ამ უკანასკნელი სამი სიტყვიდან თითოეული. მოწმობა ხაზს უსვამს, რაოდენ მნიშვნელოვანი და არსებითია შაბათის ჭეშმარიტება, მაგრამ არანაკლებ ღრმავა ისიც, რომ ეს სამი ასო ასევე წარმოადგენს პირველი, მეორე და მესამე ანგელოზთა უწყებათა სამ საფეხურს. ამგვარად, ბიბლიის პირველივე მონაკვეთში შაბათი, როგორც ღვთის შემოქმედებითი ძალის ნიშანი, ამავე დროს იდენტიფიცირებულია, როგორც ჟამის დასასრულის საცდელი საკითხი. ბიბლიის უკანასკნელი წიგნი მესამე მოწმეს გვაწვდის, რათა თან ახლდეს იოანეს მოწმობას მის სახარებაში.

იოანე — შვიდი ეკლესიას, რომლებიც არიან აზიაში: მადლი თქვენ და მშვიდობა მისგან, რომელიც არის, რომელიც იყო და რომელიც მოდის; და შვიდი სულისგან, რომლებიც მისი ტახტის წინაშე არიან; და იესო ქრისტესგან, რომელიც არის სარწმუნო მოწმე, მკვდართაგან პირმო და ქვეყნიერების მეფეთა მთავარი. მას, რომელმაც შეგვიყვარა და თავისი სისხლით განგვბანა ჩვენი ცოდვებისაგან, და გაგვხადა მეფეებად და მღვდლებად ღმერთისა და თავისი მამისათვის — მას დიდება და ძალაუფლება უკუნიითი უკუნისამდე. ამინ. აჰა, იგი მოდის ღრუბლებით; და ყოველი თვალი იხილავს მას, მათაც, რომლებმაც იგი განგმირეს; და მიწის ყველა ტომი დაიტირებს მის გამო. დიახ, ამინ. მე ვარ ალფა და ომეგა, დასაწყისი და დასასრული, ამბობს უფალი, რომელიც არის, რომელიც იყო და რომელიც მოდის, ყოვლისმპყრობელი.

მე, იოანე, რომელიც აგრეთვე თქვენი ძმა და იესო ქრისტეს გასაჭირში, სასუფეველსა და მოთმინებაში თქვენი თანაზიარი ვარ, ვიმყოფებოდი კუნძულზე, რომელსაც პატმოსი ეწოდება, ღვთის სიტყვისა და იესო ქრისტეს მოწმობისათვის. სულით ვიყავი უფლის დღეს და მოვისმინე ჩემს უკან დიდი ხმა, როგორც საყვირისა, რომელიც ამბობდა: მე ვარ ალფა და ომეგა, პირველი და უკანასკნელი; და რასაც ხედავ, დაწერე წიგნში და გაუგზავნე აზიაში არსებულ შვიდი ეკლესიას: ეფესოსს, სმირნასს, პერგამოსს, თიატირას, სარდისს, ფილადელფიას და ლაოდისას.

გამოცხადება 1:4–11.

გამოცხადების პირველი თავის პირველი სამი მუხლი განსაზღვრავს უკანასკნელ გამაფრთხილებელ უწყებას და იმას, თუ როგორ გადმოიცემა ეს უწყება ღმერთისაგან კაცობრიობისადმი. იგი ასევე აცხადებს, რომ ეს არის იესო ქრისტეს გამოცხადება, რითაც ხაზგასმულია განსხვავება გამოცხადების წიგნსა და დანიელის წიგნს შორის. ერთი წინასწარმეტყველებაა, მეორე კი — გამოცხადება.

„გამოცხადებაში ბიბლიის ყველა წიგნი ერთდება და სრულდება. აქ არის დანიელის წიგნის შევსება. ერთი წინასწარმეტყველებაა; მეორე — გამოცხადება. დალუქული წიგნი არ არის გამოცხადება, არამედ დანიელის წინასწარმეტყველების ის ნაწილი, რომელიც უკანასკნელ დღეებს ეხება. ანგელოზმა უბრძანა: 'ხოლო შენ, დანიელ, დაფარე ეს სიტყვები და დაბეჭდე წიგნი აღსასრულის დრომდე.' დანიელი 12:4.“
მოციქულთა საქმეები, 585.

გამოცხადების წიგნში არის წინასწარმეტყველების ხაზები, რომლებიც უნდა იქნეს საცნობარი და ხაზი ხაზზე შეერთებული. ყველა ეს წინასწარმეტყველური ხაზი გამოცხადების წიგნში სრულდება, მაგრამ დაბეჭდილი წიგნი არ იყო გამოცხადების წიგნი; და არც მხოლოდ დანიელის წიგნი იყო დაბეჭდილი, არამედ დანიელის წიგნში დაბეჭდილი იყო „დანიელის წინასწარმეტყველების ის ნაწილი, რომელიც უკანასკნელ დღეებს შეეხება.“

„უკანასკნელი დღეები“ შეიძლება გაგებულ იქნეს ზოგადი მნიშვნელობით, მაგრამ მათი როგორც შთაგონებული სიტყვების გაგება (რაც ისინი არიან) ასევე მოითხოვს, რომ განვიხილოთ, უკავშირდება თუ არა გამოთქმას „უკანასკნელი დღეები“ წინასწარმეტყველური სიმბოლიზში. „უკანასკნელი დღეები“ წინასწარმეტყველური ისტორიის განსაზღვრული პერიოდია, რომელსაც მრავალი დამადასტურებელი ხაზი აქვს. იმედი მაქვს, უახლოეს მომავალში ამ ისტორიას წარმოვადგენ. ეს განსაკუთრებით არის 1798 წლიდან მაღლის ვადის დახურვამდე არსებული ისტორია. ამის ამოცნობის ერთი გზაა ის, რომ პირდაპირი საწმიდრის მსახურებაში წლის განმავლობაში არსებობდა ერთი დღე, რომელიც სამსჯავროს წარმოადგენდა, და ეს იყო გამოსყიდვის დღე. ის პირდაპირი ცერემონია ტიპობრივად წარმოადგენდა იმას, რასაც და უაიტი ანტიტიპურ გამოსყიდვის დღეს უწოდებს. წინასწარმეტყველური ანუ სულიერი გამოსყიდვის დღე წარმოადგენს მაღლის ვადის „უკანასკნელ დღეებს“; იგი საბოლოო სამსჯავროს პერიოდს წარმოადგენს.

დანიელის წიგნში დაბეჭდილი წინასწარმეტყველება ორმაგი იყო. არსებობდა უკანასკნელ დღეებთან დაკავშირებული წინასწარმეტყველება, რომელიც მილერიტებმა შეიცნეს და რომელიც სამსჯავროს გახსნას აუწყებდა. დანიელის ის მონაკვეთი წარმოდგენილია მერვე და მეცხრე თავების ულაის მდინარის ხილვით. მეორე წინასწარმეტყველება, რომელიც დანიელში დაბეჭდილი იყო, აუწყებს სამსჯავროს დასრულებას, ადვენტიზმის დასასრულს, ამერიკის შეერთებული შტატების დასასრულს და ქვეყნის დასასრულს. ეს ხილვა წარმოდგენილი იყო მდინარე ჰიდუკელით.

„სინათლე, რომელიც დანიელმა ღმერთისგან მიიღო, განსაკუთრებულად ამ უკანასკნელი დღეებისთვის იყო მოცემული. ხილვები, რომლებიც მან ულაისა და ჰიდექელის ნაპირებთან, შინარის დიდ მდინარეებთან იხილა, ახლა აღსრულების პროცესშია, და ყველა ნაწინასწარმეტყველები მოვლენა მალე ახდება.“ Testimonies to Ministers, 112, 113.

ულაის ხილვა გაიხსნა 1798 წელს და ეხება ღვთის საწმიდარსა და მის ერს. ჰიდდეკელის ხილვა გაიხსნა 1989 წელს, როდესაც, როგორც დანიელის მეთერთმეტე თავის, მეორმოცე მუხლშია აღწერილი, ყოფილი საბჭოთა კავშირის წარმომდგენი ქვეყნები პაპობისა და შეერთებული შტატების მიერ აღიგავა, და იგი ეხება ღვთის ერის მტრებს. ეს ორი ხილვა მოქმედებს ისე, როგორც გამოცხადების წიგნში შვიდი ეკლესია და შვიდი ბეჭედი. ერთი ეკლესიის შინაგანი ისტორიაა, მეორე კი ეკლესიის გარეგანი ისტორია, და ორივე მთელ მის ხანგრძლივობაზე ვრცელდება და „განსაკუთრებით“ არის „ამ უკანასკნელი დღეებისთვის“.

მაგრამ, თუმცა გვეუბნებიან, რომ გამოცხადების წიგნი დაბეჭდილი წიგნი არ არის, ასევე გვეუბნებიან, რომ იგი დაბეჭდილი წიგნია.

„გამოცხადება დალუქული წიგნია, მაგრამ იგი ამავე დროს გახსნილი წიგნიც არის. მასში აღრიცხულია საოცარი მოვლენები, რომლებიც უნდა მოხდეს ამ დედამიწის ისტორიის უკანასკნელ დღეებში. ამ წიგნის მოძღვრებანი განსაზღვრულია და არა მისტიკური და გაუგებარი. მასში აღებულია წინასწარმეტყველების იგივე ხაზი, რაც დანიელშია. ზოგიერთი წინასწარმეტყველება ღმერთმა გაიმეორა, რითაც გვიჩვენა, რომ მათ განსაკუთრებული მნიშვნელობა უნდა მიენიჭოს. უფალი არ იმეორებს იმას, რაც დიდი მნიშვნელობის არ არის.“ Manuscript Releases, ტომი 9, 8.

გამოცხადების წიგნი ბეჭდახსნილია, რადგან დანიელის წინასწარმეტყველებანი ბეჭდახსნილია; და წინასწარმეტყველებათა სწორედ ის ხაზები, რომლებიც დანიელში ბეჭდახსნილია, იგივე ხაზებია, რომლებიც გამოცხადებაში გვხვდება. რაც გამოცხადების წიგნში დაბეჭდილი იყო, იყო გამოცხადების ის ნაწილი, რომელიც განსაკუთრებით უკავშირდებოდა ღვთის ხალხს „უკანასკნელ დღეებში“. როდესაც და უაითმა ეს განცხადება დაწერა, „შვიდი ქუხილი“ იმ დროს, როცა იგი ამას წერდა, ჯერ კიდევ დაბეჭდილი იყო; ამიტომაც დაწერა, რომ „ეს არის დაბეჭდილი წიგნი“. მან ასევე თქვა, რომ დანიელის წიგნი იყო „წიგნი, რომელიც დაბეჭდილი იყო“, წარსულ დროში. მისთვის იგი 1798 წელს უკვე ბეჭდახსნილი იყო.

რაც მისი სიცოცხლის განმავლობაში შვიდი ქუხილის შესახებ დაიბეჭდა, ეს მხოლოდ შვიდი ქუხილით წარმოდგენილ მომავალ მოვლენებს არ ეხებოდა, არამედ უპირველესად იმას, რომ „შვიდი ქუხილი“ წარმოადგენს იმას, რომ ადვენტიზმის დასაწყისი ადვენტიზმის დასასრულს პარალელურად შეესაბამება. „შვიდი ქუხილი“ ამჟღავნებს უმნიშვნელოვანეს წინასწარმეტყველურ წესს, რომელიც საჭიროა იესო ქრისტეს გამოცხადების გასაგებად, და ამავე დროს ამჟღავნებს ღვთის ბუნებისა და ხასიათის ერთ თვისებას — რომ იგი არის ყოველივეს დასაწყისი და დასასრული. წინასწარმეტყველება მიუთითებს, რომ არსებობს ღვთის ბუნებასა და ხასიათთან დაკავშირებული ჭეშმარიტებების მიზანმიმართული განვითარება.

იესო, როდესაც წარმოდგენილია როგორც „იუდას ტომის ლომი“, სიმბოლურად აღნიშნავს იმ საქმეს, რომელსაც იგი აღასრულებს, როდესაც ისტორიის განმავლობაში თანდათანობით და სისტემატურად ამჟღავნებს ჭეშმარიტებას. იგი ბეჭდავს წინასწარმეტყველურ სიტყვას იმ დრომდე, როცა მისი გაგება უნდა მოხდეს. იგი ბეჭდავს და ხსნის ჭეშმარიტებას დამოძღვრის მიზნით. როგორც პალმონი, იესო არის საკვირველი მთვლელი, დროის მეუფე, რომელიც აკონტროლებს მის-ისტორიას. როგორც ალფა და ომეგა, იგი არის, სხვა მრავალთან ერთად, ენის მეუფეც. როგორც იუდას ტომის ლომი, იგი არის ის, ვინც განაგებს, როდის უნდა გამოცხადდეს ჭეშმარიტება ადამიანთათვის.

გამოცხადების პირველი თავის პირველ სამ მუხლთა შემდეგ ღვთაება წარმოდგენილია როგორც სამი ერთმანეთისგან გამორჩეული პირი.

იოანე აზიაში მყოფ შვიდ ეკლესიას: მაღლი თქვენდა და მშვიდობა,

მისგან, რომელიც არის, და რომელიც იყო, და რომელიც მოვა;

და მისი ტახტის წინაშე მყოფი შვიდი სულისაგან;

და იესო ქრისტესგან, რომელიც არის სარწმუნო მოწმე, და მკვდრეთით პირველად შობილი, და ქვეყნის მეფეთა მთავარი. გამოცხადება 1:4, 5.

ბიბლიის უკანასკნელი წიგნის შესავალი ნათლად უგზავნის მისალმებას ღვთის ეკლესიას, რომელიც მამას, სულსა და ძეს განსაზღვრავს. ღვთის სიტყვის დასასრული იმეორებს დასაწყისს და ამით ხაზს უსვამს ღმრთეების სწორი გაგების მნიშვნელობას. ამას იგი აკეთებს მათთვის, ვინც ფილადელფიელები იქნებიან და შეადგენენ ას ორმოცდაოთხ ათასს. ისინი აღთქმის საბოლოო ხალხია, რომელნიც აღთქმის ისტორიის მთელ ხაზში იყვნენ წინასახებულნი. ეს მოწმეები, სხვა ჭეშმარიტებებთან ერთად, ადასტურებენ, რომ ღმერთი წინასწარმეტყველური ისტორიის განმავლობაში თანდათანობით ესწრაფოდა თავისი ბუნებისა და ხასიათის შესახებ ცოდნის გაზრდას.

ბიბლიაში ადამიანის მიერ ღმერთის ცოდნის უქონლობის უდიდესი სიმბოლო იყო ფარაონი, რომელიც ეგვიპტეს წარმოადგენდა — მთელი მსოფლიოს და, შესაბამისად, მთელი კაცობრიობის სიმბოლო. ეს საგზაო ნიშანი იწყებს პროცესს სიტყვიერი ისრაელის დასაწყისში, სადაც ღმერთი ცდილობდა თავისი სახელის გაცხადებას. სიტყვიერი ისრაელის დასასრულს ღმერთის სახელის შესახებ დავა კვლავ განმეორდა. სიტყვიერი ისრაელის დასასრულს იესომ თავისი ურთიერთობა იუდეველებთან აღნიშნა დავითის ისტორიის იდენტიფიცირებით და „პირველი ხსენების წესის“ გამოყენებით, რათა წარმოედგინა იუდეველთა ლაოდიკიური სიბრძნის შესახებ საბოლოო განცხადება. მათ არ შეეძლოთ გაეგოთ, რას ეუბნებოდა იგი, რადგან არ იცოდნენ ალფასა და ომეგას წესი და არც მათ წინაშე მდგომ ალფასა და ომეგას იცნობდნენ.

სულიერი ისრაელის დასაწყისში პარალელი იკვეთება იმ დავისა, რომელიც მოსეს ისტორიაში იყო წინასახოვნად წარმოდგენილი. როგორც ადვენტიზმმა გაიარა „უკანასკნელი დღეების“ ისტორია, მრავალი შესაძლებლობა მიეცა ალფასა და ომეგას

უფრო სრულად გასაგებად, ისევე როგორც ეს ძველი ისრაელის შემთხვევაში იყო. დადგება ისეთი მომენტი, როდესაც ადვენტიზმის დასასრულს აღარ დაისმება მეტი კითხვა, როგორც ეს ქრისტეს დღეებში იყო.

გამოცხადების პირველი თავიდან მოცემულ მონაცემებს რომ დავუბრუნდეთ, ვხედავთ, რომ მადლი და მშვიდობა მოევლინება იმისგან, რომელიც არის, რომელიც იყო და რომელიც მოვა, აგრეთვე შვიდი სულისგან და აგრეთვე იესოსგან. ღვთაება წარმოდგენილია როგორც იესო, შვიდი სული და იგი, რომელიც არის, რომელიც იყო და რომელიც მოვა; ამით გვეცხადება, რომ სწორედ მამა ფლობს იმ ნიშნებს, რომლებიც წარმოდგენილია, როგორც იგი, რომელიც არის, იყო და მოვა. ეს ნიშნები გამოხატავს ღვთის მარადიულ ბუნებას. იგი მარად არსებობდა, ხოლო მერვე და მეცხრე მუხლებში სწორედ ეს ატრიბუტი მკაფიოდ მიეწერება იესოს.

მე ვარ ალფა და ომეგა, დასაბამი და დასასრული, ამბობს უფალი, რომელიც არის, და რომელიც იყო, და რომელიც მოვა, ყოვლისმპყრობელი. მე, იოანე, რომელიც აგრეთვე ვარ თქვენი ძმა და თანაზიარი ჭირში, და იესო ქრისტეს სამეფოსა და მოთმინებაში, ვიყავი კუნძულზე, რომელსაც ეწოდება პატმოსი, ღვთის სიტყვისა და იესო ქრისტეს მოწმობისთვის. სულში ვიყავი უფლის დღეს და მოვისმინე ჩემს უკან დიდი ხმა, როგორც საყვირისა, რომელიც ამბობდა: მე ვარ ალფა და ომეგა, პირველი და უკანასკნელი; და: რასაც ხედავ, დაწერე წიგნში და გაუგზავნე აზიაში მყოფ შვიდ ეკლესიას: ეფესოს, და სმირნას, და პერგამოს, და თიატირას, და სარდეს, და ფილადელფიას, და ლაოდიკეას. გამოცხადება 1:8–11.

ვინც ფლობს ბიბლიას, რომელშიც იესოს სიტყვები წითელი ფერით არის დაბეჭდილი, იცის, რომ მერვე და მეთერთმეტე მუხლებში მოსაუბრე იესოა. ამ მუხლებში იესო მიუთითებს, რომ იგი ფლობს მამასთან იდენტურ, მარადიულ ბუნებას, როდესაც საკუთარ თავს უწოდებს „უფალს, რომელიც არის, და რომელიც იყო, და რომელიც მოვა“, და იესო ასევე ამატებს, რომ იგი არის „ყოვლადმპყრობელი“.

გამოცხადების წიგნის დასაწყისშივე, იმ წიგნში, რომელიც აცხადებს, რომ იგი არის იესო ქრისტეს გამოცხადება, იესოს მიერ წარმოთქმული პირველი რამ ის არის, რომ იგი არის ალფა და ომეგა, რომ ისიც მარადიულია, როგორც მამა, და რომ ისიც ყოვლადმღიერი ღმერთია. ღმერთის ბუნების თვისებები არის სწორედ ის პირველი სიტყვები, რომლებიც გამოცხადების წიგნში იესოსგან გვესმის. ეს თვისებები უშუალო საცდურ-ქვებად იქცევა იმ ადვენტიზმისთვის, რომლებიც ჯერ კიდევ იცავენ ღმრთეების შესახებ თავდაპირველ შეხედულებას. მათ სჯერათ, რომ იყო დრო, როდესაც მამამ თავისი ძე წარმოშვა.

გამოცხადების წიგნის დასასრული ეთანხმება გამოცხადების წიგნის დასაწყისს.

მეორე მოსვლა მოსდევს ღმერთობის აღწერას. ოცდამეორე თავში ვხედავთ, რომ წიგნის დასასრული ეთანხმება წიგნის დასაწყისს, ხოლო მეთორმეტე მუხლი პარალელურია პირველი თავის მეშვიდე მუხლისა, რადგან მეორე მოსვლაზე მიუთითებს.

აჰა, მალე მოვალ; და ჩემი საზღაური ჩემთან არის, რათა თითოეულს მივაგო მისი საქმისამებრ. მე ვარ ალფა და ომეგა, დასაბამი და დასასრული, პირველი და

უკანასკნელი. ნეტარ არიან ისინი, ვინც იცავენ მის მცნებებს, რათა ჰქონდეთ უფლება სიცოცხლის ხეზე და კარიბჭეებით შევიდნენ ქალაქში. ხოლო გარეთ არიან ძაღლები, და ჯადოქარნი, და მეძავნი, და მკვლელნი, და კერპთმსახურნი, და ყოველი, ვისაც უყვარს და იქმს სიცრუე. მე, იესომ, მოვავლინე ჩემი ანგელოზი, რათა ეკლესიებში დაგიმოწმეთ ეს ყოველივე. მე ვარ დავითის ფესვი და შთამომავალი, ნათელი და ცისკრის ვარსკვლავი. და სული და სასძლო ამბობენ: მოდი. და მსმენელმაც თქვას: მოდი. და მწყურვალი მოვიდეს. და მსურველმა უსასყიდლოდ მიიღოს სიცოცხლის წყალი. გამოცხადება 22:12-17.

მეორე მოსვლის მოხსენიების შემდეგ, იესო, როგორც გამოცხადების პირველი თავის მსგავსად, თავის თავს ალფად და ომეგად აცხადებს. შემდეგ იგი ამატებს განსხვავებას მათ შორის, ვინც მოისმენდა, და მათ შორის, ვინც არ მოისმენდა, რას ეუბნებოდა სული ეკლესიებს. იგი მიუთითებს პირველი თავის პირველიდან მესამე მუხლებამდე ნაჩვენებ გადაცემის პროცესზე, როდესაც აღნიშნავს, რომ იოანესთან შეტყობინებით გაბრიელი გაგზავნა.

შემდეგ იგი უბრუნდება იმ უკანასკნელ განცხადებას, რომელიც მან ძველი ისრაელის დასასრულს მწიგნობრებსა და ფარისევლებს უთხრა. იგი სიტყვიერი და სულიერი ისრაელის ორივე დასასრულს ერთმანეთთან აკავშირებს, რადგან გამოცხადებაში „უკანასკნელ დღეებში“ მცხოვრებთათვის პასუხობს იმას, რის გაგებაც იუდეველებს თავიანთ „უკანასკნელ დღეებში“ არ შეეძლოთ. იგი ამბობს, რომ არის დავითის ფესვი (დასაბამი) და შთამომავალი (დასასრული). დავითისა და მისი უფლის საკითხი იყო უკანასკნელი განცხადება, რომელიც იესომ მოჩხუბარ იუდეველებს უთხრა, და იგი წარმოადგენს საბოლოო გამოცხადების სახეს მათთვის, ვინც უკანასკნელ დღეებში, ფილადელფიის ეკლესიისადმი მიმართული უწყების თანახმად, აცხადებენ, რომ იუდეველები არიან, მაგრამ არ არიან.

აჰა, მე შევექმნი სატანის სინაგოგისგან მათ, რომლებიც ამბობენ, იუდეველნი ვართო, და არ არიან, არამედ ცრუობენ; აჰა, მე ვაიძულებ მათ მოვიდნენ და თაყვანი სცენ შენს ფერხთა წინაშე, და შეიცნონ, რომ მე შეგიყვარე. რადგან შენ დაიცავი ჩემი მოთმინების სიტყვა, მეც დაგიცავ განსაცდელის ჟამისაგან, რომელიც უნდა მოვიდეს მთელ ქვეყნიერებაზე, რათა გამოიცადონ დედამიწაზე მცხოვრებნი. გამოცხადება 3:9, 10.

ისინი, ვინც წმინდანთა ფეხებთან თაყვანს სცემენ, ლაოდიკელი ადვენტისტები არიან, რომლებიც უფლის პირიდან ამოინთხნენ.

„თქვენ ფიქრობთ, რომ ისინი, ვინც წმინდანის ფეხთა წინაშე თაყვანს სცემენ (გამოცხადება 3:9), ბოლოს და ბოლოს გადარჩებიან. აქ მე უნდა განვხვავდე თქვენგან; ვინაიდან ღმერთმა მიჩვენა, რომ ეს ჯგუფი იყო აღიარებული ადვენტისტები, რომელნიც განდგომილნი გახდნენ და „თავად თავისთვის ხელახლა აცვეს ჯვარს ღვთის ძე და საჯარო სირცხვილს მისცეს იგი.“ და „განსაცდელის ჟამს,“ რომელიც ჯერ კიდევ მოსახდენია, რათა გამოაშკარავდეს ყოველის ჭეშმარიტი ხასიათი, ისინი შეიცნობენ, რომ სამუდამოდ დაღუპულნი არიან; და სულის ტანჯვით შეძრულნი, წმინდანის ფეხთა წინაშე მოიდრეკენ.“

ბიბლიისა და წინასწარმეტყველების სულის თანახმად, ისინი, ვინც წმინდანთა ფერხთით თაყვანს სცემენ, სატანის საკრებულოს წევრები არიან. ისინი ირწმუნებიან, რომ იუდეველები არიან, მაგრამ არ არიან. მართალ ადვენტიტებს ფილადელფიის ეკლესიაში მიმართავენ. ას ორმოცდაოთხი ათასი ფილადელფიელი არიან, ხოლო იუდეველები, რომლებიც ამბობენ, რომ არიან, მაგრამ არ არიან, — ლაოდიკიელი. „უკანასკნელ დღეებში“ ერთგული ხალხის ორი კლასი არსებობს: ას ორმოცდაოთხი ათასი და ისინი, რომლებიც მოწამეები არიან. შვიდიდან მხოლოდ ორი ეკლესიაა, რომელთაც ყოველგვარი გაკიცხვა აკლიათ. ერთი არის ფილადელფია, რომელიც წარმოადგენს მათ, ვინც არასოდეს კვდება, და მეორე — სმირნა, რომელიც წარმოადგენს ერთგულ მოწამეებს. მოწამეები და ისინი, ვინც არ კვდებიან, სმირნა და ფილადელფია, შვიდ ეკლესიას შორის ერთადერთნი არიან, რომელთაც მათთვის მიცემულ უწყებასთან არავითარი დაგმობა არ ერთვის. თუმცა ორივე ეკლესიას ჰქონდა საქმე მათთან, ვინც აცხადებდა, რომ იუდეველები იყვნენ, მაგრამ არ იყვნენ. ეს ასეა, რადგან ისინი ყველანი „უკანასკნელ დღეებში“ იმავე ეკლესიის წევრები არიან და იმავე გარემოებებთან აქვთ საქმე: ერთი კლასი განწესებულია, რომ თავისი სისხლით დაამოწმოს, ფერისცვალების მთაზე მოსეთი წარმოდგენილი, ხოლო მეორე კლასი წარმოდგენილია ელიათი, რომელიც არასოდეს მომკვდარა.

და სმირნის ეკლესიის ანგელოზს მისწერე: ამას ამბობს პირველი და უკანასკნელი, რომელიც მკვდარი იყო და გაცოცხლდა: ვიცი შენი საქმენი, ჭირი და სიღარიბე (მაგრამ მდიდარი ხარ), და ვიცი გმობა მათგან, რომლებიც ამბობენ, იუდეველნი ვართო, და არ არიან, არამედ სატანის სინაგოგა არიან. ნუ გეშინია იმისა, რაც უნდა იტანჯო: აჰა, ეშმაკი ზოგიერთ თქვენგანს საპყრობილეში ჩააგდებს, რათა გამოიცადოთ; და გექნებათ ჭირი ათ დღეს; იყავი სიკვდილამდე ერთგული, და მოგცემ სიცოცხლის გვირგვინს. გამოცხადება 2:8-10.

როდესაც იესო აღწერს სმირნის ეკლესიის უმძიმეს მდგომარეობას, იგი მხოლოდ ერთ დადებით შენიშვნას აკეთებს, როცა ამბობს: „მაგრამ შენ მდიდარი ხარ“, და ამით უპირისპირებს მათ სატანის სინაგოგის წევრებს, რომლებიც მდიდარნი არ არიან. ისინი გამოცხადებაში, რომლებიც ადვენტიტები არიან და ჰგონიათ, რომ მდიდარნი არიან, ხოლო არ არიან, არიან ის იუდეველნი, რომლებიც ამბობენ, რომ იუდეველნი არიან, და არ არიან — რადგან ისინი ლაოდიკიელი მეშვიდე დღის ადვენტიტები არიან.

გამოცხადების დასაწყისში ღვთაება წარმოდგენილია როგორც სამი პირი, ხოლო გამოცხადების წიგნის დასასრულს იესო და სული უშუალოდ იხსენიებიან, მაგრამ არა მამა. ამას მნიშვნელობა არა აქვს, რადგან სტრიქონზე სტრიქონის პრინციპი, პირველის მიერ უკანასკნელის განმარტებასთან ერთად, მოითხოვს, რომ მამა აღიარებულ იქნეს გამოცხადების უკანასკნელ მუხლებში, ვინაიდან იგი უკვე განსაზღვრულად არის იქ მყოფად იდენტიფიცირებული პირველ მუხლებში. ეს არაფრით განსხვავდება იოანეს სახარების პირველი თავისგან, სადაც იოანე სულს უშუალოდ არ ასახელებს, მაგრამ იგულისხმება, რომ სული იქ არის, რადგან სული იქ იყო სწორედ მაშინ, როცა პირველად დაიწერა გამოთქმა: „დასაბამიდან“. იოანეს სახარების მოწმობა პირველ

თავში იწყება იმავე სიტყვებით: „დასაბამიდან“.

„დასაბამი“ წინასწარმეტყველური სიმბოლოა და უნდა შეფასდეს წინასწარმეტყველური წესების მიხედვით, მათ შორის — ხაზზე ხაზი. მოსეს დასაბამი, იოანეს სახარების დასაბამია, გამოცხადების წიგნის დასაბამია და ასევე გამოცხადების დასასრულიც არის. ამ ოთხი ხაზიდან ორში ზეციური სამეულის სამივე პიროვნებაა განსაზღვრულად მითითებული; ერთ ხაზში (იოანეს სახარებაში) შესაძლოა სული აკლდეს, ხოლო მეოთხე ხაზში მამა აკლია, მაგრამ როდესაც ისინი ერთად მოიყრება, სამივე ღვთაებრივი პიროვნება ოთხივე ხაზშია წარმოდგენილი.

ქრისტე მოვიდა, რათა გაეცხადებინა მამა, ხოლო სულიწმიდა მოვიდა, რათა გაეცხადებინა ძე. სამივემ მარადიული მსხვერპლი გაიღო. მამამ ისე შეიყვარა ქვეყნიერება, რომ მისცა იესო; იესომ ისე შეიყვარა ქვეყნიერება, რომ თანახმა გახდა, მარადისობისთვის, საკუთარ თავზე მიეღო იმათ სხეული, ვინც თავად შექმნა. როგორი სახის მიცემაა წარმოსახული იმ ქმედებაში, როდესაც შემოქმედი ირჩევს, გახდეს თავისი ქმნილების ნაწილი? ღვთაების მესამე პირმა საკუთარი თავი გასცა, რადგან მან მიიღო მდგომარეობა, რომ იცხოვროს ქმნილ არსებაში, რომელსაც კაცობრიობა ეწოდება — მთელი მარადისობის განმავლობაში.

ალბათ სწორედ ამ მიზეზით არის, რომ სულიწმიდა განმეორებით არის დაკავშირებული ღვთის ხალხის სიმბოლოებთან. იგი არის ღმრთეების ის პირი, რომელიც ადამიანურ ქმნილებასთან უნდა დამკვიდრდეს. ამიტომ, წმინდა წერილში სულიწმიდის სიმბოლოები უმეტესად წარმოდგენილია ისეთი სიმბოლოთი, რომელიც ერთდროულად გამოხატავს როგორც სულიწმიდას, ისე კაცობრიობას. დასაწყისში სული იძვროდა წყლებზე.

და მეუბნება მე: წყლები, რომლებიც იხილე, სადაც მეძავი ზის, არიან ხალხები, სიმრავლენი, ერები და ენები. გამოცხადება 17:15.

მოსეს მიერ აღმართულ საწმიდარში ავეჯის ერთადერთი საგანი, რომლისათვისაც მუშაკებს მისადევნებლად კონკრეტულად დაწვრილებით მოცემული ნიშნუში არ ჰქონდათ, იყო შვიდტოტიანი სასანთლე. სასანთლე წარმოადგენს კაცობრიობისა და ღვთაებრიობის შეერთებას. ამ მიზეზით, საწმიდარში სასანთლის მოწყობა იყო ერთადერთი საგანი, რომლის შექმნაშიც ადამიანებს საკუთარი წვლილის შეტანა მიენდოთ. შვიდი სასანთლე, რომელთა შორისაც ქრისტე დადის, განსაზღვრულია როგორც შვიდი ეკლესია; ხოლო სასანთლე ივსებოდა ზეთით, რაც სულიწმიდას აღნიშნავს, და სანთლების ფითილები, რომლებიც სინათლისათვის ალს ინარჩუნებდნენ, დამზადებული იყო მღვდელთა გამოყენებული თეთრი სელის სამოსისაგან, რაც ქრისტეს სიმაღლეს წარმოადგენს, რომელიც სამყაროს ნათლად ბრწყინავს. ღვთის ხალხი არის სამყაროს ნათელი, მაგრამ ეს ნათელი მხოლოდ სულიწმიდის ზეთით იკვებება. სულიწმიდა წმინდა წერილში მის აღწერილობაში ხშირად ადამიანებთანაა დაკავშირებული.

და ტახტიდან გამოდიოდა ელვები, გრგვინვები და ხმები; და იყო ტახტის წინ ანთებული ცეცხლის შვიდი სანთელი, რომელნიც არიან ღვთის შვიდი სული.

გამოცხადება 4:5.

აქ შვიდი ლამპარი იდენტიფიცირებულია, როგორც „ღვთის შვიდი სული“, ხოლო ჩვენ გვეუბნება, რომ შვიდი სასანთლე შვიდი ეკლესიაა.

შვიდი ვარსკვლავის საიდუმლო, რომლებიც იხილე ჩემს მარჯვენაში, და შვიდი ოქროს სასანთლე. შვიდი ვარსკვლავი შვიდი ეკლესიის ანგელოზებია; და შვიდი სასანთლე, რომლებიც იხილე, შვიდი ეკლესიაა. გამოცხადება 1:20.

შვიდი სასანთლე ერთდროულად არის შვიდი სული და ღვთის ეკლესია.

და ვიხილე, და აჰა, ტახტის შუაგულში და ოთხ ცხოველს შორის, და უხუცესთა შუაგულში, იდგა კრავი, თითქოს დაკლული, რომელსაც ჰქონდა შვიდი რქა და შვიდი თვალი, რომელნიც არიან ღვთის შვიდი სული, მოვლენილნი მთელ ქვეყანაზე. გამოცხადება 5:6.

შვიდი რქა და შვიდი თვალი აგრეთვე არის სულიწმიდა, რომელიც მოივლინება მთელ ქვეყანაზე; და როცა ქრისტიანი ინათლება, ისიც მოივლინება მთელ ქვეყანაზე, რადგან მოინათლა მამისა, ძისა და სულიწმიდის სახელით. კვირის კანონის კრიზისის მოწამეთა მიმართ წარმოთქმულ კურთხევაში, აგრეთვე 1844 წლიდან მოყოლებული თანამედროვე სულიერ ისრაელში რწმენაში გარდაცვლილ ყველა მათგანზე, სწორედ სულია, რომელიც მათი დაკრძალვის სადიდებელს წარმოთქვამს, როცა ამბობს: „დიახ,“ „რათა დაისვენონ თავიანთი შრომებისაგან,“ რადგან იგი იქ იყო მათი შრომების განმავლობაში, ვიდრე თავიანთ სიცოცხლეს დასდებდნენ.

და მოვისმინე ზეციდან ხმა, რომელიც მეუბნებოდა: დაწერე: ნეტარ არიან მკვდარნი, რომელნიც ამიერიდან უფალში კვდებიან; დიახ, ამბობს სული, რათა დაისვენონ თავიანთი შრომისაგან; და მათი საქმენი მათ მისდევს. გამოცხადება 14:13.

როდესაც განვიხილავთ გამოცხადების წიგნის დასასრულსა და დასაწყისს, ბიბლიის დასაწყისსა და იოანეს სახარების დასაწყისს, ვხედავთ, რომ ღმრთაების სამივე პირი წარმოდგენილია, თუმცა მამაც იქ არის, სტრიქონზე სტრიქონის მიდების პრინციპის საფუძველზე. მე იქ არის და საკუთარ თავს ალფად და ომეგად აცხადებს.

თუ ვაღიარებთ, რომ კაცობრიობის შეერთება ღვთაებრიობასთან არის სულიწმიდისა და კაცობრიობის შეერთება, მაშინ შეგვიძლია გავიგოთ, რატომ არის სულიწმიდის სიმბოლოები ერთმანეთთან დაკავშირებული კაცობრიობის სიმბოლოებთან. ამ ხედვის მხედველობაში ქონით, კვლავ ვუბრუნდებით იმ ორ „დასაწყისში“-ს, რომელთაც ასე ხშირად შევხებივართ.

დასაწყისში ღმერთმა შექმნა ცა და დედამიწა. ხოლო დედამიწა იყო უხილავი და უდაბური, და წყვდიადი იყო უფსკრულის ზედაპირზე. და ღვთის სული იძვროდა წყლების ზედაპირზე. და თქვა ღმერთმა: იყოს ნათელი; და იქმნა ნათელი. და იხილა ღმერთმა ნათელი, რომ კარგი იყო; და განყო ღმერთმა ნათელი წყვდიადისაგან. დაბადება 1:1–4.

დასაწყისში იყო სიტყვა, და სიტყვა იყო ღმერთთან, და სიტყვა იყო ღმერთი. იგი დასაწყისში იყო ღმერთთან. ყოველივე მისი მიერ შეიქმნა; და მის გარეშე არაფერი შექმნილა, რაც კი შექმნილა. მასში იყო სიცოცხლე; და სიცოცხლე იყო ადამიანთა ნათელი. და ნათელი ბნელში ანათებს; და ბნელმა იგი ვერ მოიცვა. იოანე 1:1-5.

ამ ორი მოწმობის — „დასაბამში“ — გამოყენებით, ღმერთმა, სიტყვამ, რომელმაც შექმნა ყოველი, ასევე გასცა თავისი სიცოცხლე, რადგან „მასში იყო სიცოცხლე“, და მისი სიცოცხლე იყო ადამიანთა „ნათელი“. შექმნილი ადამიანის „ნათელი“ არის შემოქმედის სიმართლე. შემოქმედის სიმართლე არის საწმიდარში მდგარ სანთლებში ჩადგმული პატრუქი.

და მიეცა მას, რათა შემოსილიყო წმინდა და სპეტაკი ბისონით; რადგან ბისონი არის წმიდათა სიმართლე. გამოცხადება 19:18.

ზეთი, რომელიც პატრუქს კვებავს, განასახიერებს სულიწმიდის მოქმედებას მორწმუნის ცხოვრებაში. დასაწყისში დედამიწა ბნელი იყო და არ იყო ნათელი. შემდეგ იესომ მისცა თავისი სიცოცხლე — სიცოცხლე, რომელიც მასში იყო — რათა ადამიანთათვის ყოფილიყო ნათელი.

და თაყვანს სცემს მას დედამიწაზე მცხოვრები ყოველი, ვისი სახელიც არ არის ჩაწერილი ქვეყნიერების დასაბამიდან დაკლული კრავის სიცოცხლის წიგნში. გამოცხადება 13:8.

როცა იესომ კაცობრიობისთვის მსხვერპლად ყოფნა აირჩია, მან თავისი სიცოცხლე გასცა, რათა ადამიანებს ნათელი ჰქონოდათ. როგორც ამ ორ მონაკვეთშია ნაჩვენები, ყოველთვის, როცა ნათელი შემოდის, იგი წარმოშობს თაყვანისმცემელთა ორ ჯგუფს, რომლებიც წარმოდგენილნი არიან ნათლითა და სიბნელით — დღის შვილებითა და ღამის შვილებით.

ხოლო თქვენ, ძმანო, სიბნელეში არა ხართ, რათა იმ დღემ ქურდივით მოგისწროთ. თქვენ ყველანი ნათლის შვილები ხართ და დღის შვილები; ჩვენ არა ვართ ღამისანი და არც სიბნელისანი. 1 თესალონიკელთა 5:4, 5.

როცა ვაღიარებთ იმ მჭიდრო მარადიულ ურთიერთობას, რომელიც სულიწმიდას აქვს დღის შვილებთან, შეგვიძლია გავიგოთ, რატომ არის როგორც ღმერთის შვილების, ისე სულიწმიდის სიმბოლოები ასე მჭიდროდ ურთიერთდაკავშირებული. გამოცხადების ბოლო მონაკვეთში ჩვენ ვხედავთ იესოს, როგორც ალფასა და ომეგას; ვხედავთ მამას სტრიქონზე სტრიქონის მიდების პრინციპის გამოყენებით, და სულიწმიდა გვამღევს საკუთარი თავის შესახებ თავის საბოლოო სიმბოლურ წარმოჩენას, რადგან ძველად წმიდა კაცები ლაპარაკობდნენ, როგორც სულიწმიდის მიერ იყვნენ აღძრულნი. დაბადებაში საკუთარი თავის შესახებ მისი პირველი განცხადება წარმოაჩენს მას, რომელიც წყლებზე იძვროდა, ანუ ადამიანობრიობაზე მოქმედებდა, ხოლო საკუთარი თავის შესახებ მისი უკანასკნელი მოხსენიება შემდეგია.

და სული და სასძლო ამბობენ: მოდი. და მსმენელმაც თქვას: მოდი. და მწყურვალიც მოვიდეს. და ვისაც ნებავს, უსასყიდლოდ მიიღოს სიცოცხლის წყალი. გამოცხადება

22:17.

დასაწყისიდან დასასრულამდე სულიწმიდა გაიგივებულია კაცობრიობასთან კავშირში, ვინაიდან დღის შვილები წარმოადგენენ ღვთაებრიობისა და ადამიანობის ერთობას. პავლე, ისევე როგორც ესაია, მიუთითებს, რომ ადამიანები არიან ჭურჭელნი; ხოლო საწმიდარში სასანთლეებს ჰქონდათ ჭურჭელნი, სადაც ფითილი იყო მოთავსებული, და ზეთი ჩამოდიოდა ამ ჭურჭლებში, რათა მიეწოდებინა ის საწვავი, რომელიც აუცილებელია იმ ნათლის გამოსავლენად, რომელიც არის ქრისტეს სიმართლე. ჩვენ ვართ სულიწმიდის ჭურჭელნი — ღვთაების მესამე პირის, როგორც ეს განსაზღვრულია დასაბამიდან ღვთის სიტყვის დასასრულამდე და აგრეთვე მკაფიოდ არის აღნიშნული წინასწარმეტყველების სულის წერილებში.

მეორე ანგელოზის უწყებაში, რომელიც აღსრულდა ადვენტიზმის დასაწყისსა და დასასრულში, არის ორი მკაფიოდ გამორჩეული უწყება: ერთი ეკლესიისთვის და მეორე მსოფლიოსთვის.